

Budapest, 1884. október 12. – Budapest, 1962. május 13.

Édesapja házmester. Négy középiskolai osztály elvégzése után 1899-ben tanonc lett. 1903-ban vasesztergályosként a MÁV Nyugati Főműhelyében (1905-től Istvántelki Főműhely) került. 1904-ben csatlakozott a vasutas szabadszervezethez, és tagja lett a Magyarországi Szociáldemokrata Pártnak. 1907-ben a MÁV Istvántelki Főműhelyében főbizalmi, majd a Vasúti Munkások Országos Szövetsége vezetőségének és az MSZDP Országos Választmányának a tagja. A vasutas szakszervezet 1908. évi feloszlata után részt vett az illegális szervezet vezetésében. 1918-ban az újjáalakult Magyar Vasutasok Szövetsége egyik titkára. A Tanácsköztársaság idején a Budapesti Forradalmi Törvényszék tanácselnöke, március 26-tól a Vasúti Direktórium elnöke. A kommün bukása után tevékenységéért négy évre ítélték. Kiszabadulása után az Egyesült Izzólámpa és Villamossági Rt.-nél helyezkedett el, a gyár főbizalmija lett. 1924-ben a Magyarországi Vas-és Fémmunkás Központi Szövetségéből kivált esztergályosok elnöke, az Értesítő című lap felelős szerkesztője. Ő szerkesztette az Esztergályosok és Rokonszalmak Lapja első számait is. 1925–1926-ban a Vági-féle Magyarországi Szocialista Munkáspárt tagja. 1927-ben visszatért a vasasszakszervezetbe, a vezetőség tagja lett, 1933-tól a Magyarországi Vas-és Fémmunkások Központi Szövetségének az egyik alelnöke, 1938-tól 1948-ig a szakszervezet elnöke. 1930-ban az MSZDP Budapest XIII. és V. kerületi szervezetének az elnökévé választották 1930. decemberben a párt jelöltjeként megválasztották a fővárosi törvényhatósági bizottság póttagjává. 1932 májusától Budapest törvényhatósági bizottságának a tagja. 1944 novemberétől 1945 januárjáig a nyilasok elől bujkálva illegalitásban élt. 1945. januártól az Egyesült Izzóban a gyárat vezető üzemi bizottság elnöke, februártól a Vas- és Fémmunkások Szabad Szakszervezete függetlenített elnöke. Szakszervezete képviselőjeként tagja lett a fővárosi törvényhatósági bizottságnak. 1945. április 2-án, szintén szakszervezeti küldötként, beválasztották az Ideiglenes Nemzetgyűlésbe, szeptember 6-ától a parlament politikai bizottságának a tagja. 1945. november 4-én és 1947. augusztus 31-én az SZDP országos listáján ismét bejutott a törvényhozásba, 1949. áprilisig nemzetgyűlési, illetve országgyűlési képviselő. A Tanácsköztársaság után elszervedett börtönbüntetése rehabilitációjaként 1945. júniusban MÁV-igazgatói rangot kapott, de reaktiválás helyett nyugdíjazták. 1957–1962-ben ismét a Vas- és Fémmipari Dolgozók Szakszervezetének az elnöke.